

KABDEBÓ TAMÁS

Az ökológia kihívása

Didimus Tamás apostolt is a kereszténység megalapító, terjesztői és mártírjai között tartja nyilván az Egyház, s vele együtt a kereszténységgel egybenőtt nyugati civilizáció, holott, még az Írás tanúsága szerint is, csak azt hitte el ő, amit látott. Hasonlóképpen vagyunk az új hittel, az ökológiával. A huszonegyedik század eme reményének hívei közt is lehessen azonban hangját hallatni egy-egy gnosztikus Tamásnak, most, még a huszadik század legvégén.

Az ökológia sok szinonimával és számos szemantikai bővítéssel, sokféle módon, de mindenképpen egyirányúan határozható meg, s ím, fogadjunk most el egyet a lehetséges munkadefiníciók közül. Az ökológia a föld lényei, erőforrásaira és potenciális készleteire vonatkozó operatív együttható: ez magába foglalja a részek együttélésének harmonikus gyakorlatát, a múlt élő hagyományainak felhasználását, a jelenlegi irányzatok (pl. mint a bioszféra védelme) kiterjesztését, és a jövő készlet- és energiagazdálkodása kidolgozásának kényomatát.

„Az ember fáj a földnek”, írta Vörösmarty, s bár ő elsősorban az emberi természet és az emberi sors interakciójára gondolt, az idea vonatkozatható ma, a huszadik század felső határán a Föld bajaira, melyeknek mintegy kórokozója az ember. A hasonlatot könnyű lenne odáig nyújtani, hogy a Föld testében – elsősorban a felszínén – hasznos és haszontalan baktériumok az élőlények, s közülük (mert hatalma egyre nő) legkártékonyabb az ember. De hát a jól fölfogott ökológia éppen azon van, hogy *harmóniát teremtsen a szerves és szervetlen világ potenciálja között*, s az ember, a humanizmus tárgya, csúcsa (és alkalmanként, koronként megtagadója, megszegényítője) saját magának és a világnak tartozik azzal, hogy magát elfogadhatóvá, *harmonizálhatóvá* reformálja.

Ez nem megy máról holnapra, több okból kifolyólag nem, melyek közül csak kettőt említünk. Az egyik a növekedés elve, mely máris disztrófiához vezetett. A Föld 1933-ban 2 milliárd lakost hordozott a hátán. „Kit kétezer millió ember sokaságából kiszemeltek”, írta a minden nyelvek egyik legnagyobb szerelmes versében József Attila. Ez a kettő, a közbejött világháború, gázkamrák, járványok, népiirtások és természeti katasztrófák ellenére ma már túlhaladta az ötöt. Malthus igazolva látszik, mert hacsak az AIDS, illetve más előre nem látott katasztrófa kettébe nem tör a növekedési görbét – harminc éven belül a Föld lakossága megkétszereződik, vagyis eléri a tízmilliárd embert.

Ilyen körülmények között természetvédelemre csak a népszaporodás korlátozásaival együtt lehet komolyan gondolni, hisz a természet természetellenessé válásának elsőrendű oka, hogy a Földnek egyre több embert kell eltartania. Amíg tehát a népességnövekedés globális visszafogására nincs panacea, az ökológia összes többi aggályai másodrendű fontosságúak. Példa gyanánt: ha egy amúgy is lekopasztott, jó éghajlatú legelőre évről évre egyre több bárány jut, akkor nem a fű vagy a talaj minőségét kell megvizsgálni, hanem a bárányok mennyiségét. (Károly angol trónörökös is ezt üzeni a braziliai ökológiai világkongresszusnak.)

Az ökológia problematikáját a világ többi gondjától sem lehet elválasztani.

Századunk utolsó évtizedében, úgy tűnik, a humanizmus újra előtérbe kerül, az egzisztencialista iskola agnosztikusainak vagy a teológia úttörőinek, mint Teilhard du Chardinnek vagy Robinsonnak nézőpontját felhasználva. Az eltérő felfogású iskolák megegyezni látszanak abban, hogy egy bizonyos fokig mi, emberek a saját sorsunk alakítói vagyunk. Ideológiai és szellemi harc folyik azonban abban a kérdésben, hogy az öröklődés és a DNA kényomat hogyan szabályozza a viselkedést, és végül is az egyén életvitelét, illetve ez hogyan növekszik, hogyan halmozódik fel, szembeállítva vele a nevelési, tanulási tapasztalatot és az idegen kultúrához való alkalmazkodást, tehát az egyed tapasztalatát. Azt sem tudjuk, mennyire befolyásolnak bennünket az ősi képzetek, a közös mítoszok, vagy hogy az érzékeken túli percepció előretörése mennyire egyeztethető össze gondolkodásunkkal, s végső soron tetteinkkel.

Azt azonban tudjuk, hogy a szexuális kapcsolatot követően egy anya gyermekeként születünk világra, és aztán meghalunk, általában százéves korunk előtt. A születés legújabbán már nem csupán az anya kiváltsága, mint életadóé, de nem is szükségszerűen nemi érintkezés eredménye. A mesterséges megtermékenyítés új perspektívákat nyitott meg. Időlegesen vagy éppen véglegesen egy kémcső helyettesítheti a méhet, sőt a hüvelyt és a hímvesszőt is. Az orvosok képesek elvonni spermát és petét az emberi szervezetből, és ugyanolyan emberi lényeket tudnak létrehozni, mint amelyeket Huxley álmodott meg. Hogy képesek-e erre most, vagy csak a jövőben, vagy hogy teljesen kizárják-e az emberi közreműködést, miután kivonták az életerőket – már más lapra tartozik. A lehetőség, akárcsak Damoklész kardja, mindnyájunk feje felett lebeg, miszerint a mesterséges vagy gépesített születés elvágja a köldökzsinórt, ami a gyermeket az anyához, a család talajához, és végső soron az általunk ismert társadalomhoz köti.

A braziliai tupi indiánoknak van egy mítosza, amely még ma is befolyásolja a törzs egyes tagjait: keresik a Jóság földjét, ahol nincs szenvedés, nincs halál. Bár ilyen föld nem létezik (s ha igen, nem ezen a világon), rendkívül jellemző a törekvés, ami a gondolatot szülte. A halál mindenkit elér, de nem mindegy, hogyan ér el: munkánkat elvégezve, szereteteink körében, ez a mors bona, a szép halál legáltalánosabb ismérve. A szenvedés forrásai közül az éhséggel csaknem egyenrangú – méretekben és intenzitásában – a tönkretett környezet okozta szenvedés. A környezet egészét nálunk nagyobb természeti erők formálták; a környezet kisebb, de ma már egyre növekvő részét az ember módosította. Az az ember, aki szimbiózisban élt az állatfajokkal, kihasználta a környezet előnyeit.

A mens sana corpore sano, a testi és lelki épség embere csak egészséges környezetben élheti meg potenciálját. Az eltűnő őserdők légzőszerveitől fosztják meg a Föld egészét, természetes környezetétől a benne élő indiánt, négert, malájt. Az atomsalak közvetlen környezetében azonnali rákosodást okoz, hatásában gyakorlatilag el nem évülő kártékony sugárzást. Az elefántok kiirtása (és a rinocéroszoké, a bálnáké, de a kardfogú tigriseké és a farkasoké is) nemcsak egy biológiai filumtól fosztja meg a bolygót, hanem hozzájárul az ökológiai egyensúly felbomlásához, melyeknek ezek a fajok szerves tagjai. A túlpermetezés (indiai példa) egy hatalmas rizsföldön megölt minden „kártékony” s ugyanakkor „hasznos” rovar is, nem beszélve az irtószerek kémiai hatásáról, melyek átterjedtek a rizsre és végső soron a fogyasztóra. (A kártékony szöcskéket természetesen tartja kordában a hasznos fekete pókok telepítése.)

A Temzéből a beleeresztett szennyvizet és motorolaj következtében – két faj kivételével – kihaltak a halak; 1970 és 80 között új rendszabályok és szűrőberendezések megtisztították a vizet, s ma Nyugat-Európa egyik legtisztább folyója és 12 visszahonosított halfajta lakóhelye. A Duna Bécs és Linz közötti szakasza a partján épült kémiai

üzemek tevékenysége miatt ma is a legszennyezettebb, időnként, helyenként kifejezetten mérgező. A Bős–Nagymaros erőmű, ha megépül, a tájjal, a vízzel együtt átalakítja a humuszt, módosítja az időjárást, idegenné teszi a környezetet. Ez a környezet, mármint a Dunántúl északi része, illetve a „fel-dunai táj” természetesen csak micro-milieu. De emlékezzünk a költő szavára: „Világ valamennyi vizét hazatereld víz juhásza!” Vagyis a vizek összefüggnek, a micro-milieu a macro-milieu-vel, a Dunatáj egészével kapcsolatos. (A Rajna, Majna baja hasonló.) A 21. század legnagyobb kincse az édesvíz lesz, mely, ha már ma megkeserítjük, könnyeinktől lesz még keserűbb. A földgolyóbis imárón olyan falu, melynek kútjai a folyók. Emlékezzünk, hogy bántak el a középkori zsarnokok a nekik nem tetsző falu népével! Megmérgezték a vizét!

A táj csupán a fokozatos és organikus alakítást bírja el, s az ember sincs másként. „Rántsd ki a talajt a lába alól”, s elidegenedik, eltűnik (az emberszeretet mellett) legfontosabb érzése, a hovatartozásé, s testi nyavalyák mellett a sehollét pszichikai fájdalmi nyomorítják. Ha nem vigyázunk, a technika előnyei a technológia Procrustes-ágyai lesznek.

Manapság mindenki – a fasisztákat kivéve – elfogadja azt a tényt, hogy genetikailag egyenlők vagyunk, hogy minden fajnak lehetnek génuszai, hogy bármelyik nemzet fia válhat agysebösszé vagy nukleáris tudóssá, ha éppen „kéznél van” a megfelelő környezet hozzá. És mégis: a lehetőségek szörnyű egyenlőtlensége továbbra is fennáll. A régészeti leletekből következtethetünk arra, hogy az ősember nem túl barátságosan területeken próbált megélhetést biztosítani magának, és a történelmi idők embere viszonylag kellemes helyekre építette birodalmait. A kezdeti geográfiai szerencse, úgy tűnik, geopolitikai lehetőségeket ad az utódoknak, de ők még mindig szilárdan és rendületlenül ragaszkodnak öröklött földi javaikhoz, a termelés feletti hatalmukhoz, többféle választáshoz, a „szabadság” hangsúlyozott jelentéséhez, ami alapvetően kizárja vagy figyelembe sem veszi mások szabadságát. A harmadik világ gyermekeinek szenvedése (első világ, második világ, harmadik világ – kényelmes kategóriák, mintha szállodák vagy éttermek lennének), a gyermekmunka, az éhség és az éhínség, amint ezeket az egyre növekvő milliós néptömegek érzékelik, emberi együttérzést vált ki, de a kevés jótétemény olyan, mint a seb kötözgetése annak gyógyítása nélkül.

Viszonylagos értelemben az éhezés csökken a világon – bár a segélyszervezetek ezt az állítást megkérdőjeleznék –, de abszolút értelemben még mindig növekszik. Az ötmillió emberiség legalább kétharmadának nincs elég élelme, és milliók halnak meg naponta éhségben vagy rossz tápláltságban. Két kezünk összetéve feltehetjük a kérdést: igazán érdemes-e a világra jönni, ha nincs meg a lehetőség, hogy az ember rendszeresen megtöltse a hasát? Van-e fontosabb, mint az a jog, hogy az ember kapjon a fennálló készletek bőséges kosarából? Annyira kibillent az egyensúly a gazdag és szegény országok között, hogy ezt már nem is tudjuk visszaállítani? Vagy csak egyszerűen túl kényelmes úgy hagyni, ahogy vannak, megszabadítva lelkiismeretünket azzal, hogy adományokat juttatunk misszionáriusoknak és segélyszervezeteknek? Vagy még egyszerűbben, a FAO, az ENSZ Élelmezési és Mezőgazdasági Szervezete vessen ki egy világra szóló, úgynevezett éhségadó, melyből közös pénzalapot létesítenének, és egy nagyszabású mezőgazdasági beruházásba fognának, melyet élelemkészlet kísérne, ami aztán eljutna mindenhol, ahol az éhségtől nagy számban szenvednek gyerekek és felnőttek. Nemde csökkentené ez a fizikai szenvedést?

A korai reneszánsz óta a legtöbb humanista hitvallás megjelöli az emberi jogokat és célokat, pozitív és negatív értelemben. Mindnyájan a boldogságot keressük – noha kevesen, és csak rövid időszakra érjük el –, és szeretjük azt hinni, hogy munkával,

ügyességgel, tanulással, elmélkedéssel, szellemi és lelki gyakorlattal tökéletesíthetjük önmagunkat. Vannak, akik azt mondják, hogy az élet célja önmagunk tökéletesítése. De legyen bárhogy is, az minden további nélkül igaz, hogy az emberiség tökéletesítette technikai, technológiai, természet- és humán tudományos ismeretét: hogy ma az emberek többsége lényegesen többet vár el a test kényelmét illetően, mint a háború előtt; hogy sikerült elkerülni lassan fél évszázada a legmagasabb fokú népirtást, amit úgy hívnak: világháború, noha beháborúk még mindig dúlnak, és a terrorizmus is egyre növekszik.

Minden humanista egyetért egy kérdésben: a fájdalom rossz. Ez radikális eltávolítás a középkori, keresztény világfelfogástól, amely a szenvedést gyakorlatilag szükségszerűnek tartotta az örök élet elnyeréséhez; de azt nem állíthatja senki, hogy a pueblo indián vagy ősei valaha is osztották volna ezt a nézetet. Ez az antropológiai körülmény – bizonyos furfanggal – megerősítheti azt a sejtésünket, hogy a legtöbb általánosítás gyanús, mely alól ez az esszé sem kivétel. De mégis: a fájdalom nem jó. Hipokratész tudta ezt, a kínai akupunkturisták tudták ezt, és rákspecialista barátaim is e szerint az elv szerint élnek. Ha pedig rossz a fájdalom, próbálkozzunk csökkenteni azt! A buddhizmus korai formája teljesen vagy csak részlegesen arra a gondolatra épült, hogy legalább a lelki fájdalmat kellene kiiktatni az ember életéből. Napjainkban a buddha szerzetesek halálra égetik magukat nemzeti célok érdekében, ami arra a gondolatra készítt engem, hogy a buddhizmus sem találta meg a gyógyírt a lelki fájdalom ellen, bár bizonyára felvértezte követőit olyan szellemi fegyverzettel, amellyel inkább képesek úrrá lenni, vagy elviselni a fizikai fájdalmat, mint a lelkit. Noha az helyes feltételezés, hogy (hála a fájdalomcsillapítók és az anesztézia elterjedésének) a fizikai fájdalom lecsökkent, addig a lelki fájdalom – valami, ami aggodással indul, s szenvedésbe, kínba torkollik – aligha van csökkenőfélben. Mégis, az elvárások és a tűrés közti különbségek, már ami a fizikai fájdalmat illeti, olyanok, mint a nyugati ember hasának megtöltése (vagy túltöltése), és a keleti vagy déli, korgó gyomrú ember szenvedése közti differenciák. Amerikai fogorvosom régebben helyi érzéstelenítést használt, mikor tömte a fogam, ugyanez az ember korábban szabadságait az afrikai őserdőben töltötte mint „jótévő”, ahol különböző törzsbeli négereket kezelt. Ezek az emberek köréje sereglettek a missziós állomáson, ahol naponta száz fájó fogat húzott ki anélkül, hogy a fájdalmat bárhogy is tompította volna.

A félelem a lelki fájdalom legismertebb oka. Bolygónk bioszférájában minden teremtett élőlény, kicsi vagy nagy, érzékeli ezt. Feltételezzük, minél fejlettebb az idegrendszer, annál erősebb a fizikai fájdalom érzékelése: esetleg a bonyolultabb agy „élesebben” képes felfogni a nagyobb fájdalmat, az élesebb lelki gyötrelmet. Legáltalánosabb félelmeink az univerzális és egyéni pusztulás, a szeretet, a remény, a hit elvesztése – magunkban, embertársainkban, a gondviselésben vagy a történelmi szükségszerűségben való hitünk elvesztése –, félünk, hogy elveszítjük a fejlődésbe vagy az élet értelmébe vetett hitünket. A fájdalom nem abszolút: sokkal elviselhetőbb, ha valaki úgy sérül meg, hogy igaz ügyért harcol, bármi is legyen az ok, vagy az illető igazságérzete.

„Hen panta rei” – egylényegű a világ, mondta Hérakleitosz. Korunk két kiváló magyar filozófusa, Hamvas Béla és Határ Győző teljesen eltérő következtetést vontak le a fenti tételből. Tele idealizmussal, Hamvas úgy gondolta, ezt az egy és egyetlen világot emberi lények népesítik be, akik vagy tisztában vannak az őket körülvevő valóságos világgal, vagy sem. Azok, akik tisztában vannak vele, lelki rokonságot

éreznek minden más teremtménnyel, mint pl. az állatokkal, növényekkel, sőt még a kövekkel is. Ez mellesleg a Védák tanításából ered.

Határ világfelfogása is integrált: a többféle, lehetséges univerzumok összhangba kerülnek az egyetemes, tárgyi világ törvényeivel, s bár némi tudatosság valószínű, a határai azok, amik az öröklődött növekedés és az átadott tudás felhalmozódásának határai is, amelyek legfeljebb annyival érnek fel, mint a hangyák szorgoskodása egy teljességgel közömbös univerzumban. A két következtetés közül az első tele van indokolatlan reményekkel, a másik pedig be nem bizonyított pesszimizmussal. Határ világegyeteme nem csökkenti a lelki fájdalmat, és nem is teszi könnyebbé az emberiség terhének elviselését.

Különös, de bármi is legyen a dolgok „igazi” állása, a humanista ideálok lelki termései, melyek a tizennyolcadik században kerültek előtérbe – mint pl. szabadság, egyenlőség, testvériség – csillapítószerként hatnak. Századunk kutatásai az agresszió terén, mint pl. Koestler intuítv feltévése állati örökségünket illetően, és Konrad Lorenz jól kifejtett, etológiai munkája, melyben az ember mint önkényeskedő cselekvő és katalizátor szerepel; úgy tűnik, azt sugallják, bármilyen kollektív akarat is létezik, amely ellensúlyozni képes a rossz szerencse, fájdalom, rossz elosztás és más összetevők terhét, az agresszió második természetünk. Aggodalmaink tehát csak viszonylag csökkentek: a rossz elő-előtör, ha nem háborúban, hát terrorizmusban, ha nem terrorizmusban, hát a túlzott huliganizmusban, az öregek megtámadásában, a védtelen bántalmazásában, az ártatlan megerőszkolálásában.

A fennálló vallások a felvilágosodás kora óta válságban vannak. Mivel a „túlvilág” jutalmi térben és időben elhalványultak, ennek a világnak fájó kelései egyre sajnóbbá váltak. Úgy tűnik, minden kor felfedezi saját gyógyírját, mivel „az emberiség nem bír el túl sok realizmust”. A múlt század gazdasági és politikai messianizmust kürtölt szét a világban, mely úgy tűnik, ennek a századnak utolsó évtizedében ért véget. A proletár internacionalizmus ugyanolyan lehetetlen összekötő kapocs volt, mint az a testvéri szeretet, amelynek a keresztény nemzeteket kellett volna egybefognia. Ezek a gondolatok valahol, nagyon mélyen és távol, a Bibliában gyökereznek. Felváltva, egymás után voltak kapcsolatban a judaizmus legtisztább változatával – az Esszénekkel különösképpen –, és tipológiailag elég közel állnak a sztoikus nézetekhez, melyek a görög gondolat újraértelmezésére épültek. Mintha egy időtlen, valódi jóság és egy elképzelt, idealista jóság egyesülne, s egy új és optimista hitvallás szövődése bontakozna ki. De ki zavart össze mindent? Az agresszió – lenne az egyik válasz. Az egoista emberi természet – lenne a másik.

Lamarck és Darwin együttesen (kapcsolódva természetesen a háttérben levő száz másikkhoz), úgy tűnik, az evolúció kétélű kardját adták át nekünk. Pusztá teória, de mégsem alaptalan. Eltekintve attól a kikövetkeztetett elméletől, hogy sok milliárd éves bolygónk utolsó öt percét éli most, a geológiának kevés értelme lenne anélkül, hogy el ne fogadná: lávával és gázzal borított földgömbünk fokozatosan hűl ki, engedve kifejlődni a vegetációt, majd kiirtva az őserdőket, hagyja őket szénné kövesedni. A vallás legújabb formája, a „zöldek” hite térít és hódít misszionárius hévvel. A hívők nemcsak az embert kívánják megmenteni, hogy ezen a bolygón jobb életteret nyerjen, közben egészségesen tartva őt a többi egészséges embertárs között – az állatfelszabadítók csupán egy vakbuzgó szektája ennek az új egyháznak –, hanem az egész környezetet is meg akarják menteni: a golyóbis bőrét, leheletét, nem beszélve a belekről és az erezettről. A zöldek megállapítanak a vegyi anyagok használatát a mezőgazdaságban, az atomenergia használatát az iparban. Stratégiájuk éppoly vonzó és nem tisztán körvona-

lazott, mint a többi csodaszeré, ami valaha is létezett. Csak képzeljük el: ahogy most van, földünk egyharmada közel van az éhezés szintjéhez, egy másik harmadának pedig nincs elegendő ennivalója. Egy olyan helyzetben, mikor nincs népességnövekedés – hogy ne is említsük a termelés növekedésének hanyatlását –, az alapvető betegségek elterjedhetnek, mert a kémiai technológia visszaszorult.

Azért persze pártolom az ökológiát. Nem szép dolog, és történelmileg helytelen is azt állítani, hogy „Krisztus tévedett”, mivel a kereszténység hozta létre az eretnek-üldözést és az inkvizíciót, s a vallásháborúkat. Ideál és tökéletes gyógyszer előírása a világ és az emberiség bajainak orvoslására – még ha a maga csetlő-botló, önző módján is – biztos, hogy valahol elmérgesedik. De a többi rész még így is gyógyszer marad.

A legnagyobb veszély, mellyel a környezetvédőknek szembe kell nézniük, az a tény, hogy a tömegnépszerűség (amennyire irányítani lehet, olyannyira kiszámíthatatlan is) új „klímát” hoz létre, ahol „felborul az egyensúly”. Valóban a Földet védeni kell, mint ahogy az összes teremtményt. Igazában kéne lennie egy elefántprogramnak (az esszé írója kapcsolatban áll a Világ Vadvédelmi Szövetséggel), a bálnavadászatot teljesen be kéne tiltani, nemesvad-megmentési akciónak kéne indulnia, dohánymentes környezetet kellene létrehozni, meg kellene oldani a nukleáris hulladék eltávolítását – és folytathatnánk a listát a végtelenségig. De kellene lennie valami egyensúlynak a fennálló energiatartalék használata és kivonása között, vagy merő pusztítást viszünk véghez földanyánk megmentése nevében. Csak néhány példa erre: a szerves farmgazdálkodás jobb, mint a vegyi. Azonban, ha ki is tudnánk a vegyit „iktatni”, fokozatosan persze, az olcsó élelmet előállító farmgazdálkodás, az élelemsegélyezési programok hirtelen leállnának, és az éhség, talán még nagyobb fokon, milliókat pusztítana el a földön. A részleges megoldás az, hogy a harmadik világban enyhén vegyszeres mezőgazdaságot kellene bevezetni.

Az Angol Zöldpárt, akik az én szavazatomat is megkapnák egy választáson, azt jósolta, hogy a huszonegyedik században hárommilliárdnál több ember nem élhet a Földön, mert ennél több túlfeszítené a bolygó energia- és egyéb tartalékait. Ha pedig így van, ez úgy hangzik, mint egy új, biológiai diktatúra. Hacsak nincs egy világkormányzó, és egy világadó a családonkénti több mint egy gyerekre, vagy olyan világpolitika, mely képes ezeket a törvényeket foganatosítani – efféle korlátozást sosem lehet alkalmazni. Tehát hogyan csökkentjük a népességszámot, s hogyan virágoztassuk a zöld gondolatokat anélkül, hogy letipornánk az emberi jogokat? A válasz a következő: *apránként, lépésről lépésre*. Ki kell alakítanunk a világöntudatot, ennek pedig fokozatosan kell megszületnie: ne éljen több ember a világon, mint amennyi egészségesen el tudja a földet és önmagát tartani.

Ha az evolúció a dolgok természetének lenyomata, akkor a jelen problémáinak fel kellene oldódnia a jövő problémáiban. A brontosaurusok környezeti és biológiai problémája eltűnt azáltal, hogy emlősök foglalták el a helyüket, akik a szárazföld meghatározó élőlényéivé váltak, s akik hozták a maguk környezeti és végül is társadalmi problémáit. A jelen távcsövén keresztül csupán két csillagot látunk világtítani, a sokkal racionálisabb jövőből, melyek fényénél a megélhetés sokkal „jobb” tűnik a többség számára, mint amilyen a jelenben. Az egyik a világkormányzóság, a másik pedig a világtűr. Ha az „élet-halál harcot” – a természetes kiválasztódás, agresszió vagy akármi révén –, ha a túlélést a DNA szabályozza, akkor bizonyára többet meg tudunk hódítani, mint ezt a kék és zöld, agyonnépesített bolygót.

Jó lenne itt most megállni kissé, hiszen a világkormányzóság már csírájában köztünk van, a pillanatnyilag még tehetetlen Egyesült Nemzetek áruhájában. Úrutazá-

sok, holdra szállások, űrszondák és vizsgálatok messzi bolygókon már mindennapi életünkhöz tartoznak, mégis ugyanolyan messze vagyunk attól, hogy a lakhatatlan csillagokat lakhatóvá tegyük, mint attól, hogy az Egyesült Nemzeteket olyan szervezetté alakítsuk, mely képes megállítani a világgéhezést. Még most is hiszek abban a feltételezésben, mely szerint az emberi testvériség gondolata potenciálisan lehetséges, s hogy a jövő világkormányzósága úgy fog kezelni minden nemzetet, embercsoportot, mint egy nagy család tagjait. Alaptalan feltételezés ez?

Jó tíz évvel ezelőtt azok az emberek, akik átfogóan látták a világ veszélyes helyzetét, a nukleáris háború rémétől rettegtek, mely az emberi faj legtöbbször teljes kipusztulásához vezethet a maga bombarobbanásaival, radioaktív sugárzásával, nukleáris télével, majd az azt követő éhezésével és pestisjárványával. Mára a pszichológiai klíma jelentősen javult: kevesebb a fegyverkezés (bár nem sokkal), a nagyhatalmak közti hidegháborús légkör enyhült, és az a haszonelvű szemlélet, miszerint adjunk többet a gazdaságnak, mint a fegyverkezésnek, uralkodni látszik, már ami a nagyhatalmakat illeti. Akár Jeremy Bentham véleménye (aki azt mondja, minél többek boldogságát próbáljuk elérni), akár a belháborúktól való félelem a motiváló erő, a nagyhatalmak csendes vizek felé hajóznak. Jelenlegi időszakunkra nézve a totális nukleáris háború valószínűtlen fenyegetés, bár a kiskirályoskodó, helyi zsarnokok nemzetközi atombanditizmusa nem szüntethető meg. Mivel az többé-kevésbé igaz, hogy a Yale egyetemen végzett hallgató képes biciklitárolójában nukleáris fegyvert készíteni, az őrült és lelkiismeretlen pedig képes könnyen eljátszani a sci-fi bestsellerek forgatókönyvét: ahol az őrült és a gonosz tartja fogságban az okosat és a jót. Nem ugyanez volt az, amit Hitler és Sztálin tettek a rendelkezésükre álló eszközökkel?

És mégsem az Idi Aminok, Ceaușescuk, Ayatollah-k azok, akiktől leginkább félünk, hacsak nem vagyunk történetesen afrikaiak, erdélyiek vagy irániak, hanem a nagyszájú hősöktől, akik pillanatnyilag olyan színben tüntetik fel magukat, mintha ma született bárányok és liberálisok lennének. Ki az, aki megbízik bennük? Olyan konglomerátumok, mint az Európai Közösség látnak napvilágot (részben a nagy francia forradalom egyik álma válik valóra), mások viszont, mint a Szovjetunió és Jugoszlávia, felbomlanak (akárcsak Lenin rémálmaiban). Ez kellemessé teszi az életet, ha éppen nem Eszéken lakik az ember.

Bolygónknak bioszférája és fizikai környezete van, melynek előnyeit az élő organizmusok élvezik és kihasználják, kezdve a növényektől az emberig, melyek ugyanolyan testfelépítéssel rendelkeznek, s ugyanazon elv szerint működnek. Az élettelen testeknek ugyanolyan atomstruktúrájuk van, mint az élőeknek és más testeknek, melyek valaha is anyaggá álltak össze a világegyetem távoli pontján. Teilharu de Chardin egy nooszféra is lehetségesnek tartott, mely a tudat növekvő, átfogó hálózata. Ennek létezése, akárcsak az evolúciótól (melynek szellemi kiterjedése lenne az iménti) attól függ, elfogadjuk-e ezt a teóriát, mely jobban magyarázza a világot, mint más magyarázatok. Az élet, már ahogy mi ismerjük és értjük, versenyszerű. Amikor a verseny felgyorsul, a versenyzők agresszívvá válnak. Az agresszió pedig romlásba torkollik. És legvégül önpusztításhoz vezet-e ez? Ha az ember nem képes meghódítani az űrt – eddig csak utakat tudott belé építeni –, ha nem képes kordában tartani saját nooszféraját vagy uralkodni saját agresszivitásán, akkor az önpusztítás veszélye nemcsak örökké jelen lesz, hanem sokkal valószínűbbé is válik az újabb és egyre rafináltabb módok bevezetésével, melyek a bioszféra tönkretételéhez és a nooszféra szétrombolásához vezetnek.

„Az emberélet útjának felén...” – mondja Dante, és csupán sugallta azt, hogy harmincöt éves volt, mikor elindult a túlvilági régiók megismerése felé. Az élet várható tartama Fiesoleban – ahonnan elindult – ma biztos több hetven évnél. Ugyanez igaz az ipari világ másik felére is. Ez nem – vagy még nem? – igaz a maradékra. Ezen azt értem, hogy az élettartam Etiópiában vagy Szudánban talán ha lehet, még rosszabb, mint száz évvel ezelőtt. Ezért bátran állíthatja valaki, hogy bár az élet meghosszabbításának ismerete világszerte jelen van, ez csak a fejlett nemzetekre nézve állja meg a helyét. Hetven, nyolcvan vagy kilencven évet megérve mindnyájunknak meg kell halnunk valamikor. Az élet alapvető feltétele, hogy egyszer véget ér, már ami az egyes élőlényeket illeti. Ami pedig a fajokra nézve igaz, ahogy paleontológiai, zoológiai, botanikai, sőt archeológiai múltunk mutatja, egyes fajtípusok kihalnak – vagy katasztrófa miatt, vagy mert nem tudnak környezetükkel megküzdeni –, míg mások létrejönnek, alkalmazkodnak, életet adnak új dolgoknak, mint friss hajtások egy korhadó tölgyfán. Az ember a fa tetején van, minden élőlények és saját környezetének ura. De ura marad-e nagyon hosszú, hosszú távon saját sorsának, vagy kettős természetű ostoba szolgájává válik-e? Nem tudom megmondani, mi lesz..., mert mi akkor már nem leszünk itt, no meg Heisenberg bizonytalansági törvénye...

Hosszú távú jóslatokba már csak azért sem tanácsos belebonyolódni, mert ahogy a ma a tegnaptól, úgy a holnap a mától függ, a holnapután – a szimbolikusan távolabbi jövő – a holnaptól függ majd. Mi mi azért aggódjunk, hogy ma mi történjék: a holnapért. Amennyit elérünk, annival jobb lesz a holnap: kevesebb szenvedés, több létbiztonság, fokozatos változással egybekötött ökológiai folytonosság. Ezen – és az idők méhében fogant, még föl nem ismert aggodalmakon – alapszik majd a holnapután.

